

Влада МИХАЙЛИК – молода поетка, студентка першого курсу факультету філології та журналістики (українська філологія) Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Народилася 5 листопада 1998 року в місті Полтаві. Закінчила Полтавську загальноосвітню школу I–III ступенів № 38. У 2005–2013 роках навчалася в Полтавській міській школі мистецтв «Мала академія мистецтв імені Раїси Кириченко» за спеціальністю фортепіано. У 2014–2016 роках відвідувала гурток «Юний журналіст» Полтавського обласного центру естетичного виховання учнівської молоді. 2016 року працювала журналістом в Інтернет-виданні «Інформаційне агентство „Полтава“».

Перші літературні апробації – в дитячій газеті «ОЦЕВУМ times» (Полтава). Учасниця і переможець багатьох літературних і журналістських конкурсів: «Поетична Зірка» (Гадяч), «Українська мова – мова єднання» (Одеса), «Допис у газету» (Полтава) тощо. Володарка диплома II ступеня II (обласного) етапу конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Полтавського від-

ділення Малої академії наук України (секція «Літературна творчість»). Авторка двох збірок – «Забуті відчуття», «З присмаком насолоди».

* * *

Ми як риби в океані: можливо, колись і зіткнемось, якщо акула не з’їсть когось із нас першим. Тихо пливем у великому просторі, мегаполісі, де наткнулися на равликів, морського коника, фуґи; ховаємося за водоростями. Якийсь корабель, можливо, піратів, захоче нас упіймати, але, я сподіваюсь, що їхнє серце буде теплим і щирим до нас, щоб ми все ж таки возз’єдналися. Нехай Нептун бунтує, а русалки співають для НАС, нехай морські хвилі нашіптують романтичні казки, а там, на березі, такі ж, як і ми з тобою, – романтики слухають їх та насолоджуються. Настане ніч, і зорі з місяцем будуть відсвічуватися на нашому плацу-океані: тихому, смирному, тендітному й розуміючому закоханих.

* * *

Стихло, змовчало, принишкло. Серце вщент розбите, скуйовджене, наче непотрібний папір, викинутий у смітник. Повітря надає мені насолоди з присмаком полуниці, щоб я забув ті страждання душі, ті яскраві осінні ліхтарі на розі вулиці, де вперше зустрілися Ти і Я, коли у твоєму волоссі заплуталася осіння листва. Я пам’ятаю кожний рух, кожний погляд твоїх темних очей.

Нехай вітер віднесе твій аромат чимдалі, нехай сонце забере твій сміх від мене, нехай...

Дощ за вікном, як безмежна лавина: напускається, стихає... Очищає моє серце від болю. Я знаю, ти ТАМ, і знай, Я тебе пам’ятаю і ніколи, чуєш, ніколи не забуду.

* * *

Мій погляд зупинився на твоїх вустах.

Таких немов ідеальних.

Контури – ніби пензлем по аркушу.

Я занурився в твоє дихання. Чітке. Рівноважне.

Твої руки по клавішах легко злітали й творили.

Творили безмежжя. Як жайворонкові арії відлунням воно знаходило місце в моєму серці. Вино тихо переливалося в келихах, і я зауважив твої манери. В оксамитових прянощах є щось схоже на тебе. Таке ж непереврене. Таке ж, що оспівує

відлунням.

Мелодії занурилися у вакуум, де панує доповнення нот.

Де спорідненість душ плавно схрещується одна в одну і виходить неземне почуття. Ти творила й надалі свої прелюдії, сонети,

намагаючись прирівнятися до Шопена і Гайдна.

А в моєму серці й досі спів жайворонка

і твій п’янкий аромат.

ЦІКАВО

Кларнети. Клавіші. Краса.

Краєм косить косинцем компоненти кришталю.

Радість раптово ремеслом розпізнає родючість.

Легкість літає, ловлячи легковажність лебедів.

Лейтмотив Ля Мажору

марно марніє. Майже мляву мінорну мелодію

мимохідь пропускає призма

повітряних прелюдій.

Симфонічний склад сопрано співають

слов’яні арії,

але адекватність алегорично приховує

присутність правди, проходячи повз

привселюдне повалення

прозаїчних інверсій – ініціатива інкогніто.

ВИМАГАЧ

Спогади карбуються в пам’яті. Щоб зайве шурхотіння не змогло потрапити в це відгалуження,

мозок запирає ту прогалинку на замок. Замикає його без жодних спроб передумати. Якимось чином підсвідомість тоненькими нитками вибирає звідти спогади і відчуття, які їй заманеться, чи, можливо, навпаки, яких їй бракує. Коли в уяві з'являється картинка спомину, серце починає невгамовно стукати і знов переживати те, що вже пройшло. Солодшого смаку не буває, або солодко, або гірко. Це умови, які висуває пам'ять-вимагач. Тому великого вибору для переживання пройденого не існує. Для пережиття минулого є спеціальна клітка, в яку «його» поміщають. І воно завжди вимагає випустити його, щоб знов нагадувати те, чого вже нема, щоб знов ятрити ті болючі місця, які щойно загоїлись. Безглуздість речей полягає в тому, що їм приділяють багато уваги.

ПОРОЖНЕЧА

Терпкий присмак від напівсолодкого червоного вина залишається на її рожевих вустах. Порожнеча вкютала її всю, не даючи шансу на вибір іншого варіанта. Хтось їй давно сказав, чи, може, вона

десь прочитала фразу, яку запам'ятала назавжди: «Люди, які проявляють емоції, – живуть, хто їх ховає – існують».

Вона жила, дихаючи свіжим повітрям на повні легені, відчуваючи шалений ритм свого серця кожною клітинкою тіла. Дивлячись іншим у вічі з неймовірним блиском і ніжністю, проявляючи відчуття й не озираючись на минуле, спираючись тільки на сьогодні.

Та її пожирало щось незвідане, щось пусте із середини дерло її. Ніжно огортаючи, порожнеча тільки вказувала на слабкі сторони почуттів. Сповиваючись над її слабкістю, пусте ество тихо насміхалося, що вкотре змогло оволодіти ще однією. Ще однією, яка стала безпорадною.

Терпкий присмак від напівсолодкого вина залишається на її рожевих вустах. У скроні б'є ошаленілий пульс, а її пам'ять намагається згадати хоч якісь спогади, та все безрезультатно. Її пам'ять не може віднайти те, що так несамовито заволоділо нею. Пам'ять безпорадна в цьому протистоянні, їй лишається тільки здатися в полон цьому еству.

